

DR., CONFERENȚIARUL GHEROGHE SPRÎNCEANU LA 75 DE ANI – O VIAȚĂ CONSACRATĂ SĂNĂTĂȚII PUBLICE

ECOLOGIA ȘI FENOMENUL SĂNĂTĂȚII UMANE. VII a. UNIECOSISTEMICA INTEGRITĂȚII VIULUI ȘI CICLUL VITAL INDIVIDUAL AL OMULUI: VIAȚA REAL TRĂITĂ ȘI DURATA POSIBILĂ A VIEȚII. Partea 1 continuare

Gheroghe Sprînceanu

Catedra Igienă USMF „Nicolae Testemițanu”

Summary

In continuation of the executed works, in a synthetic statement, aspects of generalization of the general theoretical and methodological positions, and also methods and results concerning are submitted:

- Uniformecobiosystem integrity of knowledge of a problem of human life of the individual taking place in structure of individual and ecobiopsychosocial and historically-ecoevolutiv itself various ecosystems associated and incorporated into communities populations;
- Preconditions uniformecobiosystem integrity of human life, his actualization and existence as real lived life, together with life in sense of virtual probable forthcoming expected life expectancy in generations.

Rezumat

În continuarea lucrărilor efectuate într-o expunere sintetică sunt prezentate aspectele generalizării pozițiilor teoretice generale și metodologice, precum și metodele și rezultatele privitoare la:

- integritatea uniecosistemică a cunoașterii problemei vieții omului individ aflat în componența diferitor ecobiosisteme individuale și de populații istorico-ecoevolutiv sine-organizate ecobiopsihicosocial asociate și incorporate în comunități;
- premisele integrității uniecobiosistemice ale vieții umane, actualizării și existenței ca viață real trăită, precum și a vieții în sens de virtualitate a longevității așteptate pe viitor la generații.

Obiective

S-a prevăzut:

1. A efectua în continuare unele studii oportune privind problema uniecosistemicii integrității fenomenelor, stărilor și proceselor, evenimentelor, relațiilor și aspectelor realității longevității și continuității vieții omului.
2. A elabora principii și poziții teoretic întemeiate în baza cunoașterii actualizării bioecologice și ecobiopsihicosociale a omului necesare pentru stabilitatea integrității uniecobiosihicoeticosociosistemice și prevenirea reducerii duratei longevității individului.

Metode/ Materiale/ Metodologie

Metodologia generalizărilor a fost studiată, clarificată și aplicată în funcție de caracterul specific al obiectivelor, obiectelor și fenomenelor caracteristice realității longevității umane, precum și în dependență de particularitățile circumstanțelor sistemice reale ale ecoevoluției ciclului vital individual. Studiile actuale, ca nouă direcție, originalitate, orientări și mod specific de gândire științifică au la intersecție de diverse domenii, la început de cale, și un anumit șir de

noi noțiuni față de care există necesitatea de a lua atitudini și de a pătrunde profund în sensul lor ca valori pragmatice. Metodele de analiză ecologică sistemică: utilizarea explicațiilor de sinteză, a sintezei explicative și conclusive în studiile actuale au rămas constant apreciable, însă adoptate potrivit obiectivelor investigației întreprinse.

Aspecte teoretice și unele sesizări și prezentări succinte de poziții conceptuale ale conținutului de sinteză al problemelor abordate și atestate întemeiat

Introducere generală în metodologia investigațiilor și de conținut al studiilor

Metodele de investigații uniecosistemice privind ciclul vital individual uman, perioadele de vârstă și decese, longevitatea biologică generală demografică și longevitatea biologică naturală reală și așteptată, au fost aplicate într-o originalitate particulară în dependență de realitatea vieții trăite, calculele valorilor vârstei fiind efectuate în baza principiilor statisticii demecologice, ecodemografice, în câmpuri de sesizări ale cunoștințelor ca poziții importante pentru ecologia omului, ecologia medicală și medicina ecologică în pofida vechimii problemei, a curiozității și intențiilor de a efectua cercetări în domeniu, metoda investigațiilor ciclului vital individual și ale longevității faptice, generale și biologice naturale, până în prezent nu este suficient cunoscută și, deci, rămâne neinterpretată de pe pozițiile adevărului uniecosistemic al conținutului fenomenelor. Orice aspect al longevității biologice naturale, în sens sistemic integral, poate fi înțeles corect ca indice al duratei ciclului vital individual influențat de calitatea vieții, de însușirile și mecanismele ecogenetice ale eredității realizate pe parcursul filogenetic al ecoevoluției informației purtate de genul longevității și ontogenetic al informației despre starea realității uniecosistemice realizate de individul din categoria populației supuse deceselor la vârsta vieții real trăite. Longevitatea omului este o caracteristică cantitativă a unui interval de timp al existenței lui reale; durata vârstelor vieții fiecărei ființe umane din populațiile întregii specii, trăite deplin sau nu, este acceptată ca perioadă de timp în care, pe parcursul ciclului vital individual, se petrec fenomenele, stările și procesele ce însoțesc ființarea viului; ecoevolutiv și uniecosistemic se desfășoară întreaga actualizare bioecopsihicosocială ca sistem de diverse activități; viața individului parcursă în particular și în ansamblu a populației, ca stare biologică dinamică flexibilă și ca actualizare personală bioecopsihicosocială, într-un interval de timp de la conceperea sa și până la deces, în care organismul e viabil, trăiește mereu, resimțind cât de cât existența sa, conștient, subconștient sau/și inconștient; timpul cât durează viețuirea viului în actualizarea sa vitală generală ca complexitate deplină de activități bioecosistemice naturale și sociale; timpul cât ține persistența organismului ca biosistem individual de o integritate deplină sau parțială în starea biologică dinamică flexibilă în relațiile posibile de echilibru homeostatic dinamic ca entitate biologică în integritate continuă uniecosistemică cu complexul exoecosistemic de condiții mezologice ale mediului său de viață și de exercitare a activităților de luptă pentru existența sa de orice caracter nu ar fi aceasta.

Fiecare individ vine ca deosebit, unic, particular, sistemic organizat și ierarhizat integrat în realitatea existenței viului uman și universal, ca uniecosistem biosubstanțial-bioenergetic-bioinformațional al biosubstratului elementar pornit de strategia generală a realității universale a vieții ca integru purtător de informație biologică generală și informație genetică înmagazinată în biosubstratul codului genetic, părțică a fondului genetic al speciei și originar și a fondului genetic al regnului vegetal, regnului de microorganisme unicelulare și virotice, precum și a regnului animal, la care aparține și specia umană, a omului contemporan. E cunoscut, doar, fără a înlătura orice nedumerire, că individul viului uman, în dependență de confluența circumstanțelor reale ale vieții sale, create de concursurile realității existenței viului în general de toată ecoevoluția sa, transmite informația pe care o poartă viitorilor continuatori ai conservării și transmiterii acestei informații de un anumit nivel al redundanței de realizare a ei pentru a se repeta din nou, și din nou, reinnoirea ciclică a vieții individuale. Astfel, fiecare ciclu vital individual de o anumită longivitate reală are o predestinare specială, și anume, conservarea informației specifice și repetarea actualizării biologice generale și reproducătoare pe calea înmulțirii înfăptuite strategic uniecosistemic integru pe întregul termen al maturității pe

parcursul longevității individuale. În cadrul ciclului vital individual, în modul acesta, se realizează însușirile viului nu numai de conservare a existenței biosubstratului specific sine-organizat, de ex., individul, mai este și purtător de însușiri genofenogene și de caractere constituționale fizice morfologice, funcționale, bioenergetice, psihice, comportamentale ect., ce țin de ereditate, dar, potrivit legilor universale (legea ecodenzvoltării pe calea diversificării ecobiosistemice; legea persistenței și evidențierii indispensabile a eterogenității fenomenelor, stărilor, proceselor, evenimentelor, aspectelor ect, legea ecodenzvoltării pe calea integrării concomitente sistemice; legea ierarhizării ca sisteme în sistem și sistem în sisteme vii și ne-vii; legea redundanței realizării eficiente a informației în sistemele realității universale obiective și ideale) păstrează continuitatea viului speciei ca variație a eternității relative, a realității universului vieții. Din păcate, intervalul de timp al duratei vârstelor omului, ca ciclu vital individual, nu oricând coincide cu intervalul duratei timpului vârstelor de viață posibil trăită (cu integrala longevității așteptate a omului sau a altei viețuitoare).

Deci, toate aceste aspecte ale longevității naturale, individuale și a celei generale integre a generației respective, pot fi înțelese corect, doar cunoscând sigur originea ecogenetică a perioadelor de vârstă în dezvoltarea lor prin diversificare și rolul ecoevolucției lor, cel puțin, apreciind temeinic distincția perioadelor vârstei real trăite pe parcursul ciclului vital individual al omului, corect fiind constatată la momentul decesului cauza, oportunitatea naturală sau cazuistica ocazională a decesului prematur, pentru a stabili verosimil categoriile de diferită durată a longevității reale sau a calcula longevitatea generală și naturală așteptată și indicele preconizării ei adevărate. Perioadă vieții trăite ca vârstă fragedă și sfârșită cu decese extrem precoce, deși e caracteristică pentru întreaga viață ca valoare cauzal determinată, nu e una tipică pentru longevitatea naturală la o vârstă real trăită mai înaintată. Durata vârstei ne trăite real de individ, fie la începutul ciclului vital, pe parcurs sau la sfârșit, la fel poate caracteriza starea biologică dinamică a unei categorii de vârstă a populației din generația respectivă din punctul de vedere al longevității obiective într-un sens sau altul. Pentru a reflecta corect longevitatea și a evidenția adevăratul rol al calității vieții individuale ori și a unei populații la o vârstă trăită până la un deces natural, în special, pentru starea biologică dinamică a individului, nu-i suficient a cunoaște media statistică demografică generală a vârstei de deces al indivizilor populației în general, longevitatea medie statistică. Aceasta, de fapt, deghizează erorile aprecierii corecte a rolului calității vieții populației pentru longevitatea naturală reală și, deci, și pentru adevărata durată a ciclului vital individual al omului, în special, în ceea ce se referă la rolul influenței calității mediului de viață, ținând cont de metamorfozele stării biologice dinamice a fiecărui individ pe perioadele vârstei în dependență de statutul ecodenzvoltării biologice, fizice și mintale, în fond, în perioadele ecoevolutive ale creșterii și maturizării, mai corect întemeiată, probabil, e metoda determinării ciclului vital individual, în așa situație, desigur, plecând de la durata sumară a vârstelor vieții real trăite și de la durata sumară a virtualității vieții indivizilor speciei, care ecoevolutiv indispensabil vor include în integralitatea lor perioadele creșterii, maturizării, maturității și ale senescentei cu toate substadiile ei. Potrivit observațiilor și investigațiilor personale eficiența cunoașterii adevărului obiectiv al longevității generale sau naturale poate fi apreciată adecvat sigur, dacă vor fi distinse corect întemeiat și categoriile nivelului vârstei de deces de o valoare minimă, medie, maximă și optimă, în definitiv, fiecare categorie sau grup de indivizi din populația generației care a supraviețuit până la o vârstă limită a categoriei minime, medie, maxime; pe când cea optimă fiind calculată în sens demecologic (integrala unecosistemică a populației din fiecare categorie separată pe grupe de generații ale întregii populații decedate și nedecedate) și în sens ecodemografic (integrala medie statistică a întregii populații înregistrate decedate și nedecedate). Este evident că, pentru a stabili faptele credibile ale valorilor medii caracteristice categoriilor respective de deces în sensul integrității unecosistemice reale, e necesar a exclude din masivul deceselor în general și separat pe vârstele fiecărei din diferitele categorii date de viață trăită până la o limită accepta în procesele investigației potrivit înregistrării deceselor, ca parte a tuturor indivizilor din populația generației, care s-au exterminat în mod natural, cu excepția, doar, ai acelor indivizi, care au decedat în urma

diferitor situații de dezastru natural, perturbații sociale sau ale accidentelor tehnice, deoarece acestea nu caracterizează adevăratul potențial biologic natural al duratei reale a vieții omului. Așa dar, longevitatea naturală reală cu adevărat poate fi caracteriza la general numai de durata ce reprezintă viață real trăită de populația generației sau a unui grup de populații asociate ecosistemic ori de populații comunitativ integrate uniecosistemic. Pentru a caracteriza starea biologică dinamică a indivizilor pe parcursul ciclului vital individual uman sau pentru un oarecare interval de timp al vieții real trăite vor fi investigate toate perioadele ecoevolutive ale întregii durate a longevității generale și naturale (de creștere, de maturizare, maturitate, senescență - presenilă, senilă, postsenilă).

Uniecosistemică integrității viului individual uman, cauzalitatea etioecosistemică a stării dinamice a vieții ca particularități ale actualizării individuale importante pentru longevitatea naturală și veletul real uman determinat ecogenetic. Deoarece principiile concepției uniecosistemice ale integrității lumii, universului, viului și ne-viului, pe care am elaborat-o, sunt universale, iar legile sine-organizării, sine-reglării, sine-conservării și sine-reînnoirii viului – sunt valori fixe naturale, se manifestă pretutindeni, și deci, integritatea uniecosistemică umană, la fel, e universală și, prin urmare, actualizarea viului uman e una integră uniecosistemică universală, precum și, însăși sistemică viului în genere e unitate integră. Factorii cauzali și condiționali în această sistemică vie totdeauna se înfăptuiesc potrivit legilor realității obiective și, deci, fenomenele realității sistemice ale viului corespund principiilor acestei integrități în toate privințele. La scara universală a valorilor uniecosistemice ale integrității viului orișicare fenomen cauzal și orice condiții, stări și procese, care pun în dezvoltare fenomenele implicate prin metamorfoza lor sistemică, au caracter, calități, însușiri și mecanisme ecologice, ceea ce fundamentează aplicarea ideilor cunoașterii uniecosistemice și a principiilor de ecologie medicală și medicină ecologică, precum și, a metodologiei lor comune, utilizată în privința cauzalității proceselor de afectare biologică a bioecosistemelor. Însă, fiecare componentă bioecoarhitectonică a viului structurat, inclusiv uman, fie ea sistemică compozițională sau și elementară, rămâne neapărat uniecosistemică și, cât nu ar fi de coerent și congruent integrată, dat firesc manifestării legii dezvoltării perpetuată de metamorfoze pornite prin diversificare și concomitentă sistemică integrare, precum și a legii persistenței și evidențierii indispensabile a eterogenității realității universale irefutabil organizate sistemic (Gh. Sprinceanu, 200 , 2005), indispensabil are însușiri inerente de manifestări ale vieții pentru sine. De aceea, pentru fiecare componentă biostructurală sus menționată, fiind aparte întreprinse analize și sinteze ale cunoștințelor despre condițiile realizărilor de cauze și evoluție a proceselor, trebuie să fie efectuate explicații de sinteză, plecând de la aceea, că și condițiile de mediu exterior sau interior, și cele de stare biologică dinamică a sistemelor în sistem și a sistemului în sisteme, pot fi focare favorabile sau nefavorabile, generatoare de deznodăminte a maladiei cu ieșiri de bine (însănătoșire) sau de rău (ruinare sistemică a integrității uniecosistemice individuale cu consecințe ne dorite, inclusiv imprevizibile pentru durata viului).

Vom marca, doar, că orice condiții ale integrității viului în dependență de circumstanțele extrinseci și intrinseci, fie exoecosistemice sau endoecosistemice, reprezintă fenomene:

- cu trăsături ecobiologice sistemice solicitatoare, impulsionatoare, de luptă a omului pentru existență în componența dată de relații ale realității de actualizare a viului;

- cu acțiuni provocatoare de efecte biologice sau de stărnite stări de ameliorare, stări declanșatoare și stabilizatoare ale situațiilor în relațiile „cauză-efecte biologice-ecoevoluții etioecobiogenpatogene și etioecopatogenbiogene”.

În cazuri de infecții sau de maladii provocate de alte cauze, îndeosebi, de maladii cronice, de ex., circumstanțele reale ale alimentației și ale regimului rațional de activitate și divertisment în cazuri de ameliorare a situațiilor de actualizare a viului individual și a asociațiilor de populații, acestea vor contribui la reducerea incidenței îmbolnăvirilor și creșterea longevității, pe când în situații de regimuri iraționale de activitate, alimentație, divertisment, de calitate insuficientă a vieții ect – ecoevoluția efectelor biologice în ordinea uniecosistemică vor contribui la dezintegrare și la înfăptuirea proceselor etioecobiogenpatogene și etioecopatogenbiogene

ecoevolutive în dinamica bioecopatogenetică a maladiei indivizilor cauzal afectați ai populației, deseori sporind decese premature.

Condițiile ecologice, privind patologia dependentă de factorul întrebuințării substanțelor chimice toxice, la fel pot influența sau nu caracterul patologiilor intoxicației spre bine sau spre rău, atât ca frecvență a manifestărilor, cât și ca manifestări ale gravității proceselor patologice și ale deznodământului lor în timp și în funcție de starea ecosistemelor umane, în special, influențând dependența longevității reale și celei așteptate a indivizilor generațiilor descendente de calitatea vieții personale, a ecosistemelor asociate a indivizilor, a ecosistemelor asociative ale populațiilor de indivizi și a ecosistemelor locale rurale și urbane comunitative ale populațiilor, precum și a nivelului de confort ecologic al populației naționale.

Calitatea biologică a bioecosistemelor umane infraindividuale, individuale și supraindividuale, fiecare aparte și toate integrate, aflate într-un unic bioecosistem integru, reprezintă un ansamblu de însușiri ale fenomenelor, stărilor și proceselor, în genere a calităților lor cu schimbări tipice, fiind caracterizate de indicatorii anumitor, parametri aparte de integrare, actualizare și adaptare la toate fluctuațiile de mediu, mărimile cărora nu depășesc valorile optime care figurează ca valențe ale toleranței bioecologice; care caracterizează preponderent, doar, starea vitală dinamică bioecosistemncă de o anumită flexibilitate sau de o deosebită rigiditate, și una, și alta, ne ieșită din comunul obișnuit al existenței omului pe parcursul ciclului vital bioecosistemic individual. Din păcate, însă, dat fiind implicate în procese mecanisme ecogenetice și de ereditate ale generațiilor, însăși stabilirea acestor stări ale omului are un îndelungat termen (toată viața sa pe întregul ciclu individual ca metamorfoze de sisteme, dar și pe tot timpul existenței mai multor generații de indivizi ale unei populații), iar nivelul ei real depinde de totalitatea condițiilor de existență în care se realizează această calitate de afecțiuni a integrității individuale pe parcursul termenului indicat. E eronată opinia despre aceea că, stările patologice, în special, cele cronice, sunt repercusiuni numai a rolului ecoevoluției efectelor biologice provocate la o singură generație a populației de oameni. Ciclul vital individual uman e relativ scurt, determinat de cauzele, condițiile și mecanismele ecogenetice, și, deci, se poate schimba atât rapid, chiar și accelerat ca fapt, cât și foarte lent, iar calitatea vieții și, mai cu seamă, calitatea actualizării bioecosistemului ca complex de sisteme în sistem și sistem în sisteme ecobiopsihicosociale, influențează posibilitățile desfășurării depline ale acestui ciclu pentru fiecare individ. Procesele distructive ale bioecosistemului uman, cauzate de agenții și factorii cauzali primari, sub influența condițiilor de mediu înconjurător natural, antropo-natural (antropizat și antropogen metamorfozat), antropo-social, inclusiv și ale mediului de trai al indivizilor și al populațiilor, fac imposibilă viața îndelungată, atât privind vârsta de actualizare cu activitate ecobiopsihicosocială eficientă, cât și cea determinată ecogenetic pe căile eredității. Aceleași condiții, fiind nefavorabile desfășurării ciclului vital, grăbesc procesele de reducere a plasticității și elasticității biologice, dar, și ale substituției succesive, și ale realizării diverselor niveluri de integrare ecobiosistemică. Fenomenele reînnoirii permanente a substratului viu se înfăptuiesc de obicei mai lent din motivele diminuării intensității proceselor regenerării biofiziologice și a regenerării de restabilire a sistemelor integrității și sine-reglării celulare. În aceste momente sau perioade ale ciclului vital, sub desfășurarea daunelor provocate extrinsec sau intrinsec ca efecte biologice, e posibilă apariția și evoluția etioecopatogenbiogeniei intrinseci, urmată de patologia degenerativă a sistemelor principale ale actualizării viului individual, cauzată de uzarea mecanismelor actualizării eficiente biologice generale și sub influența condițiilor interioare, de ex., de ritm și intensitate a metabolismului de substanțe și de ritm și intensitate bioenergetice ale bioecosistemelor de niveluri celulare și biomoleculare. Situații similare de metamorfoze degenerative ale sistemelor vitale pe parcursul ciclului vital în cazuri de deficiență a mecanismelor ecogenetice, în special, ale celor manifestate de fenomenele realizate ereditar, ca rezultat al dereglării mecanismelor de restabilire regenerativă continuă, în preponderență, sau stabilit sau se stabilesc pe parcursul ecoevoluției atunci, când programele genetice nu pot asigura copierea informației despre restabilirea integrității celulare. Dar tot pe parcursul ciclului vital de cele mai dese ori sau observat deficiențe ale metabolismului și ale

mecanismelor regeneratoare, care apăreau evident din motivele provocărilor dăunătoare ale calității vieții și, în special, ale modului incorect de trai. Desigur, aceste mecanisme sporesc frecvența provocării și grăbesc evoluția maladiilor degenerative, în primul rând, ale celor mai sensibil sine-organizate și bioreactogen modificate substrat substanțiale ale viului în endobioecosistemele compoziționale ale individului, în particular, mai cu seamă ale celor care mai recent devin uzate, vulnerabile și slab regenerează în urma defectelor biologice biomoleculare subcelulare (sistemul vascular, pancreasul, sistemul germinativ sexual ect) sau cele, care se află în condițiile dificile de vascularizație a țesuturilor specializate, cu evidente și neevidente manifestări ale antientropiei tisulare în realizarea informației endoecobiosistemice și a activității specifice pentru asigurarea actualizării sistemelor superioare sau și inferioare în ierarhia bioecosistemică a integrității individului ect. Degenerările curente sau cele dobândite în urma daunelor biologice provocate ecogenetic ereditar de complexul exoecosistemic de mediu pe parcursul ecoevoluției viului, dependente de starea, modul și calitatea vieții ca actualizare complexă ecobiopsihicosocială și bioeticocomportamentală. De regulă, însă, ele apar pe fundalul predispușilor ecogeneticoereditare a biosistemului sau se manifestă la indivizii cu deficiențe genetice și regeneratoare stabile, moștenite până aci ca nemanifestate. Consumul intens al agenților cu calități distructive de diferit gen de a influența procesele degenerative (fumat, droguri, alcool, conținut de poluanți în aer, apă, sol, plante și animale, alimente și în bioecosistemele tisulare ale omului) pe calea ecogenetică poate acționa considerabil calitatea și integritatea uniecobiogenosistemică ale codului genetic individual și a fondului genetic al populațiilor antroposferei în general. Întru cât substratul informațional genetic are aspecte uniecobiosistemice universale, afectările fondului genetic, ale acestui ecobiosistem purtător de informație reînnoitoare și regeneratoare, pot influența starea plasticității și elasticității biologice întregilor pătri ale populației și chiar a speciei, ceea ce contribuie deja în prezent și va prezenta activ pericol și pe viitor, influențând astfel realizarea deplină a longevității predeterminate ecogenetic a generațiilor umane; influențând longevitatea omului, a speciei umane; a speciei, care, dat fiind situația sa în cadrul regnului animal și a celui vegetal, are o deosebită poziție în sistematica viețuitoarelor comparativ neadevătată față de această a lor lume, prin aceea, că dinamica numărului populației speciei omului nu se încadrează complet în limitele biologice caracteristice altor specii ale viului planetar.

Extrase conclusive

1. Între integritatea uniecobiosistemică a omului individ aflat prin relații ecofuncționale în componența ecobiosistemelor individuale și populaționale, pe de o parte, și calitățile existenționale vitale ca resurse și condiții ale particularităților longevității reale, în funcție de starea și durata vârstelor pe parcursul ciclului vital individual, pe de altă parte, relațiile de dependență cauzală sunt cele mai diferite. În ansamblu, însă, starea integrității ecobiologice individuale direct și indirect e determinanta de bază a longevității biologice naturale pentru o viață real trăită sau așteptată pe viitor la generațiile descendente. Orice schimbări în durata longevității omului oglindesc statutul stării biologice dinamice general a organismului, în special, însușirile, evenimentele și procesele bioecosistemice circumstanțial dependente de dinamica ecoevoluțională în cazurile de ecoetiobiopatogenie sau etioecopatogenbiogenie însoțite de deznodământ cu riscuri pentru integritatea și existența individului.

2. Metodologia investigațiilor integrității uniebiosistemice ale schimbărilor în dinamică a ciclului vital individual și ale longevității biologice naturale apreciate demografic, ale longevității biologice naturale reale sau așteptate apreciate și estimate sub aspecte demecologice permite în sensul teoretic argumentat a utiliza analiza ecologică de sistem bazată pe calcule de valori ale variabilelor și evidențierea indicatorilor statistici demecologici și ecodemografici în dependență de realitatea vieții trăite a generațiilor actuale sau pe viitor a generațiilor descendente; mai precis a atesta intervalele de timp a ciclului vital pentru fiecare luată separat caracteristică calitativă și cantitativă a obiectivelor și obiectelor cercetate.

3. Particularitățile longevității naturale individuale și a longevității generale real dependente și de circumstanțele ecobiososiale biologic fundamentate pot deveni cert înțelese,

doar, plecând corect în realizarea investigațiilor și interpretarea rezultatelor în sens strict unieobiosistemic al integrității naturale și a echilibrului homeostatic dinamic pe întreg ciclul vital de la:

- cunoașterea originii ecogenetice și metamorfozelor actualizării viului în cursul dinamicii perioadelor ecoevolutive ale vârstelor longevității distincte ca perioade evidențiate natural prin dezvoltare distinctivă diversificatoare și concomitent integratoare a duratei fiecărei din perioadele vârstelor vieții real trăite pe parcursul ciclului vital individual al omului;
- aprecierea corectă și cât mai sigură a cauzei și cauzalității decesului individual în intervalul evoluției vârstelor concomitent stabilind evident dependența motivelor decesului de cauza reală ținând cont de integritatea unieobiosistemică și armonia ecobiofuncțională reală relativă pe întreg ciclul vital al fiecărui individ din categoria vârstelor longevității investigate ținând cont de calitățile biologice, ecobiohicosociale și eticomorale ale existenței depline a persoanei decedate, în special, a perioadelor retrograde mai apropiate de deces;
- stabilirea oportunității naturale și a rezonabile considerații sau evitării cazuisticii ocazionale a decesului prematur în fiecare perioadă ecoevolutivă respectivă a vârstelor longevității generale și longevității generale pe intervalul de ciclu vital individual ținând cont de determinantele valorilor fiecărei amplitudini a devierii serpentine de la axa naturală obișnuită pentru om, precum și evidențierea diferențiată adecvată a diferitor durate ale longevității reale generale sau naturale preconizat așteptate în dependență de obiectivele cercetărilor științifice și a necesităților practicei.

Bibliografie selectată și unele referințe

1. Алтухов, Ю.П. Ботвиниев, О. К., Курбатова, О. Л. Популяционно-генетический подход к проблеме неспецифической биологической устойчивости человеческого организма. Сообщение 1. Генетика, 1979, т. 15, 2, с. 352-360.
2. Brace C.L. Man in evolutionary perspective. – New York: Wiley, 1973, p.211-230.
3. Brewer G.J. Human ecology and expanding role the human geneticist. Amer. J. Hum. Genet., 1971, 23, nr. 1, 92-94.
4. Chance, N. A. Conceptual and methodological problems in cross-cultural health research. Amer. J. Public. Health, 1962, 52, nr 3, 410- 412.
5. Генетика человека (Итоги науки и техники ВНИТИ АМ Н СССР) т. 6. Экологическая генетика человека. Под ред. А.Н. Саприна и Г. Г. Порошенко. М., ВИНТИ, 1982б, 148 с.
6. **Казначеев Вл.П.** Очерки теорет и практики экологии человека. Изд-во, Наука. М., 1983, 260 с
7. **Казначеев Вл.П., Казначеев С.Вл.** Адаптация и конституция. Новосибирск. НаукаОтд., 1986, 118 с.
8. Restian A. Patologia jocului dintre om și mediu. Med. int. (București), 1974, 6, 659-673.
9. Sprînceanu Gh. Dezechilibrul ecologic și starea confortului vital uman. În: "Omul și mediul înconjurător". Simpozionul 26-28 oct. 1993. Iași, Universitatea Al.I. Cuza. Facultatea de biologie. Agenția de protecție a mediului. Iași, 1993, p. 249-250.
10. Sprînceanu Gh. Endoecologia umană ca sistem de cunoștințe în medicină. În: Materialele Conferinței Științifice anuale USMF "Nicolae Testemițanu" 16 oct. 1997. – Chișinău, 1997, p. 143.
11. Sprînceanu Gh. Starea biologică ca fenomen și noțiune în concepția de endoecologie umană și igienă. În: Medicina preventivă. Probleme și realizări. Materialele Conferinței Științifice practice consacrată jubileului de 50 ani al CNSPMP. - Chișinău, 1998, p. 94-95.
12. Sprînceanu Gh. Starea biologică ca fenomen în concepția de ecologie umană. În: Zilele Universității de Medicină și Farmacie "Nicolae Testemițanu" 21-22 oct. 1998, Materialele Conferinței Științifice a colaboratorilor și studenților. – Chișinău, 1998 , p. 160.

13. Sprînceanu Gh.C. Biosistemitatea și ecosistemitatea umană: interpretări conceptuale. În: Zilele Universității de Medicină și Farmacie "Nicolae Testemițanu" 13-14 oct. 1999. Materialele Conferinței Științifice a colaboratorilor și studenților. – Chișinău, 1999, p. 165.
14. Sprînceanu Gh. Fenomenul "Ierarhiei" ca manifestare a orânduirii sistemice de organizare biologică și integrare ecologică: unele aspecte teoretice. În: Supravegherea epidemiologică în maladiile actuale pentru Republica Moldova. Chișinău, 2000, p. 101-107.
15. Sprînceanu Gh.C. Rolul semnificativ al relațiilor ecogenosistemice «ereditate↔mediu» pentru sănătatea umană. În: Supravegherea epidemiologică în maladiile actuale pentru Republica Moldova. Chișinău, 2000, 119-123.
16. Sprînceanu Gh. Ierarhia sistemică: unele aspecte ecoumane. În: Analele Științifice ale USMF "Nicolae Testemițanu" vol. 2. Ed. I, Chișinău, 2000, p. 59-67.
17. Sprînceanu Gh. Sistemitatea realității și concursurile circumstanțiale: realitatea, dezvoltarea și variabilitatea în ecologia generală și umană. În: Anale Științifice ale USM, ser. Științe chimico-biologice. – Chișinău, 2001, p. 193-195.
18. Timofeev-Resovskii, N. V. The phenotypic manifestation of hereditary factors. I. The gene variation radius in completes in *Drosophila funebris*, 1927, 12, 128.
19. Веденов, М.Ф., Кременский, В. И. Критерии структурных уровней биосистем. În: Проблемы методологии системного исследования. М., Мысль, 1970, с.237- 246.
20. Величковский Б.Т. Экологическая патология. Здравоохранение Российской Федерации. 1994, № 2, 6-9.
21. Wade Leo. The environment in relation to cancer. Arch. Environment Health, 1963, 7, nr 2, 172-178.

ECOLOGIA ȘI FENOMENUL SĂNĂTĂȚII UMANE. VII b. DURATA POSIBILĂ A VIETII, VÂRSTA REALĂ ȘI STAREA BIOLOGICĂ DINAMICĂ, LONGEVITATEA NATURALĂ REALĂ ȘI AȘTEPTATĂ, VELEATUL REAL AL OMULUI ÎN SENS DE INTEGRITATE UNIECOSISTEMICĂ. Partea 2 continuare

Gheroghe Sprînceanu

Catedra Igienă USMF "Nicolae Testemițanu"

Summary

In a synthetic statement, aspects of generalization of the general theoretical and methodological positions, and also methods and results concerning are submitted:

- Methodology and methods of research of individual life cycle, duration of the periods of age and life expectancy;
- Results of realization of researches in aspect of methodological understanding of essence of the given half-scientists during researches;
- Contents biological and natural ecobiopsychological social actions under the prevention of decrease of the general and natural biological life expectancy and ecobiosystem dependent life expectancy from realities of quality of a life of populations.

Rezumat

Într-o expunere sintetică sunt prezentate aspectele generalizării pozițiilor teoretice generale și metodologice, precum și metodele și rezultatele privitoare la:

- Metodologia și metodele investigațiilor ciclului vital individual, duratei perioadelor de vârste și a longevității;
- Rezultatele efectuării investigațiilor în viziunea conceperii metodologice a esenței datelor obținute în procesele cercetărilor;